

[Statsministeren]

onen til højre for regeringspartiet, at det, regeringen har lavet i samarbejde med tre partier, når alt kommer til alt er nok så fornuftigt og realistisk, som tingene nu engang kan gøres.

Derfor er der noget kunstfærdigt eller kunstigt over hele debatten. Jeg skal ikke gøre så mange bemærkninger i dag, men kun gentage: regeringen lagde op til forhandlinger, også med venstre, konservative og radikale, ud fra ideen om, at de fire gamle partier skulle kunne finde sammen i et samarbejde. Jeg skal ikke gentage alt det, der er sagt om, hvorfor det ikke lykkedes, men jeg vil gerne understrege det ene, som har været fremdraget så stærkt, nemlig hele spørgsmålet om besparelser.

Her synes jeg man mødte en holdning hos venstre og de konservative, som helt bevidst gjorde det umuligt for os at nå frem til et resultat, og det, jeg tænker på, er naturligvis, at ifølge de programmer til besparelser, som disse partier har lagt frem, kunne der vel spares ca. 10-11 mia kr., men under forhandlingerne blev det skruet op til 13 mia kr., og så ved vi, hvordan det dagen efter i en annonce blev skruet op til 16 mia kr.

Der er to ting, jeg vil sige om dette, og den ene er, at det kan ikke nytte at operere med så store, runde, flotte milliardtal, når f. eks. de to partier indbyrdes er meget uenige om ganske betydelige besparelserposter og man så lægger dem sammen i en stor pulje og siger: det er det, vi kan præstere af besparelser. Den går ganske enkelt ikke, og det mener jeg er en betænkelig ting.

Det andet, jeg vil sige, er, at man taler om besparelser, som om det kun er noget godt. Det er en misforståelse. Besparelser i den offentlige sektor er meget ofte ikke bare besparelser i ordets almindelige betydning, nemlig den, at man passer lidt bedre på pengene. Nej, der skal foretages nogle nedskæringer. De kan være nødvendige, og det kan ikke bortforklares, men man skal ikke give indtryk af, at det blot er et spørgsmål om at passe på penge, der bliver smidt ud til højre og venstre. Det er nedskæringer, og det kan være nødvendigt, men der må naturligvis ske en politisk og social afvejning af, hvor man kan, og hvor man bør foretage sådanne nedskæringer i den situation, vi står i.

Regeringen er blevet bebrejdet, at den ikke er kommet igennem med en virkelig helheds-

løsning. Man er ikke kommet igennem med noget, der er langsigtet, og man har ikke fået det brede forlig. Må jeg én gang til sige, at da vi i december fremlagde vores forslag til bl. a. en indkomstpolitisk løsning, da sagde vi ikke, at dette var den endelige løsning. Vi sagde heller ikke, at hvis det, vi foreslog i december, blev gennemført, var der ro og fred omkring den økonomiske politik i en længere årrække. Vi sagde tværtimod, at man ikke kunne undgå, heller ikke hvis vores plan var blevet gennemført i december, at der med visse mellemrum var behov for justeringer, fordi den internationale økonomiske udvikling naturligvis er noget, som vi ikke har særlig megen indflydelse på.

Jeg vil understrege, at vi sagde det oven i købet ved fremsættelsen af vores forslag den 4. december. Vi sagde det altså ikke bare ved slutningen af debatten – da sagde vi det også – men vi sagde, at selv i den mest ideelle situation set fra regeringens synspunkt, nemlig gennemførelsen af vores plan i dens helhed, måtte man være klar over, at en sådan løsning ikke kunne undgå at medføre justeringer i den økonomiske politik med visse mellemrum.

Og så er der dette med det brede. Der er jo ingen tvivl om, at regeringen virkelig har forsøgt at få en bred tilslutning til sin politik. At det ikke er lykkedes – det tillader jeg mig at sige – er vi i hvert fald flere der er årsag til.

Det helt generelle er vel, at der ude i befolkningen, tror jeg, er en forståelse for, at vores problemer er mere komplicerede, end henholdsvis den ene opposition og den anden opposition fortæller befolkningen. Folk forstår godt, at når vi får en ekstra regning på ca. 10 mia kr., er det en regning af et sådant omfang, en sådan størrelse, at der ingen tvivl er om, at hvis den regning skal betales, må man både foretage besparelser i den offentlige sektor, af det offentlige forbrug, og i det enkelte menneskes forbrug. Begge dele er lige nødvendige, og derfor er det nødvendigt at tage en flerhed af økonomiske midler i anvendelse. Det er også en kendsgerning, at finansloven ville komme ind i en meget faretruende udvikling, hvis ikke vi gennemførte både besparelser og nye indtægter til staten, og derfor har det alene af den grund sin berettigelse. Men det har også sin berettigelse, fordi vi gennem finansloven og dermed fi-